

שניהם בקצת הטלית מורה שלכל אחד יש בעלות בטלית, אך מהיכן אנו יודעים שלכל אחד מהם יש חצי, ואולי לאחד יש ג' ורביעים לשני ורביע, שהרי גם במרקחה זה אותו שיש לו רבע היה תופס בקצת הטלית להוכחה את בעלותו. וכן הקשה עוד קושיות⁽²⁵⁾ על שיטה זו, ועיין שם שביאר. —

ובעיקר חקירה זו אם בשנים האוחזין בטלית אם נחשב כל אחד כתפוס בכל הטלית או בחצי טלית — יעוזן בקובץ שעורדים ח"ב סימן ט' בארכיה. [ושם הוכחה שדעת התוספות היא שכל אחד תפוס בחצי, וכמו שביארנו].

מדוע בשנים אוחזין בטלית לא אומרם כל דלים גבר

התוספות [ב א] ד"ה ויחולוקו, הקשו מדוע בשנים האוחזין בטלית וכל אחד טוען כולה שלו — נפסק ש'יחולוקו. ואילו בבבא בתרא לגבי הספינה שכל אחד טוען כולה שלו נפסק כל דלים גבר. [וכמו שהבאו לעיל אותן ב'].

ותירצו התוספות, שאין דמיון בין המקרים. משום שسفינה העומדת בים אין אף אחד מוחזק בה, ולכן נפסק 'כל דלים גבר'. אך

שלו הוא⁽²³⁾. ובemo שבתבו התוספות בלשונם'Dחשייב כאילו יש לו בה בודאי חצי, דאן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא'.⁽²⁴⁾

ובאמת שכן הוא משמעות הגمراה לקמן ג' א שמדובר בגמרא שבמשנתנו אנן סהדי [אנו עדים] שכל אחד יש חצי מהטלית ומלהון זה משמע ישנה תפיסה גמורה לכל אחד בחצי טלית ולכן אנו עדים שכל אחד מהם בעליים על חצי טלית. [וכן כתוב התשב"ץ ח"א סימן ע"ד בביאור דברי הגمراא].

אמנם בשיטה מקובצת [לקמן ו א] הביא שיש המבאים שמה שכותוב בגמרא אנן סהדי הוא לאו דוקא. וכן בש"ר סימן ע"ה מבואר שמה שכותוב בגמרא 'אן סהדי' אין הפירוש שאנו עדים שכל אחד מהם תפוס בחצי הטלית אלא כוונת הגمراה שאחר שבית דין פסקו להם דין חלקה, אז אנו עדים שכל אחד בעליים על חצי מהטלית מכח פסק בית הדין, אך קודם פסק הדין אין כאן מצב ברור לפניו שכל אחד יש חצי — ולדבריו אין הוכחה מדברי הגمراא לשיטת התוספות.

ובחידושי הגאון רבי שמעון שקאפ סימן ד' הקשה על דברי התוספות שף שתפיסת

עליו הראיה ואמאי בעין שבואה, וצ"ע.

24. וכן משמע מדברי רשי' לקמן [ג א ד"ה אナン סהדי], אך מאידך מדברי רשי' לקמן ב ב ד"ה בשבועה משמע שכל אחד מהם תפוס בהכל.

25. דעת' מה שהקשו התוס' לקמן שבזה אומר כולה שלו וזה אומר חציה שלו, מדוע אין אומרים שאין ספק מוציאה מידי ודאי, ולכארה סהדי גמור אם כן הרי זה הכל המוציאה מחבירו

23. כך ביאר את דברי התוספות בקובץ שיעורים ח"ב סימן ט' — וכן משמע מלשון התוס' בכבא בתרא לד ב זה לשונם: דהיינו שניהם מוחזקים, אין לנו להניח שיגזול האחד לחבירו, דחשייב כאילו אנו יודעים שיש לשניהם חלק בה, שכל דבר יש להעמיד בחזקת מי שהוא בידו וכו', עכ"ל ובאמת שהדברים צ"ע שאם הוא אנן סהדי גמור אם כן הרי זה הכל המוציאה מחבירו